

Gál Soma

Karmazsin

Nyakamon a karmazsin színe. Fogom a zsebkendőt, törölöm körbe-körbe. Vizezni sem kell, túnik el máris. Törölöm a karmazsint, átkúszik szépen a kendőre, megpihen, megbújik, de már a papíron is halványul. El kell mennie.

Elé állok a véécésészének. Az alkohol átlátszóan távozik el a szervezetemből. Csak a karmazsint hagyja egyre erősebben az emlékezetemben. Árnyékként csordogál végig bennem, tetőtől talpig. Úgy bánt, mintha a vérem folyna.

Ráfolyik a bútorokra, a heverőn, a tévéállványon, a lámpán, a falakon, szétterül. Vörös a mindenhol, kicsi zöld foltok maszatolódnak csak bele. Aztán a foltok elkenődnek. Tökéletesen homogén.

Karmazsinban játszik a film. Sugdosó árnyak, ritmusos hullámok. Meleg, édes pára. Most is az orromban. Ez a legerősebb mind közül. Elvárásolt az illata azonnal. Élveztem a parfümjét.

Egyedül megyek ki filmmel a fürdőből. Folyik utánam az édes karmazsin a konyhába. Kiborítom a zaccot, helyette friss kávént öntök a főzőbe. Altat az illata. Lehunyom a szemem egy kicsit. Letekeri odabent a zajt. Jólesik ez a pici csoda. A kávé közben lefő, meglepő gyorsan. Nem erdek az eltűnt idő nyomába, csak kiöntöm a feketém a bögrémbe. Réim hülyén vigyorognak rám a fehér pöttyöcskék a piros alapról. Pedig a lányoknak tetszeni szokott. Nekem megfájdul tőle a fejem. Élénk és harsány, most még jobban, mint általában. Cukrot sincs erőm a kávéba tenni, kedvem se. Pedig a nélkül meginni sem tudom. Fogom azt a nyers, tömör masszát, és kibotorkálok vele az erkélyre. Arcul csap a hideg, ébredjek már fel, még nem akarok. Egészen eltanultam az ébren alvást. Alva járok a korlátig, akkurátusan és nehézkesen előhúzóok egy szál cigit. Utána kortyolok a kávéba. Szépen semlegesíti a kellemes a kellemetlen keserűt.

Tiszta karmazsin.

***

Álldogált a teraszon, és belebódult a munkába igyekvők táncába. Őt is várni fogják, bár ez nem érdeklő, momentán nem ér rá, rosszullét, halaszthatatlan ügy, meghalt mindenki, készpassz. Felváltva emelte szájához a cigarettát és a bögrét. Alatta forgott a tömeg, hányingere lett tőle, de eszébe juttatta a munkát. Írnia kellett volna. Lustaság fél egészség, nem akarta otthagyni a kávént és a cigit. Úgy oldotta meg, hogy a laptopját kihozta az erkélyre. Megnyitott két-három dokumentumot, aztán váltogatott közöttük. Egyikhez sem tudott valami sokat hozzátenni. A legtöbbet talán a saját szövegével jutott előbbre, a két cikk totális balsiker volt. A cigi körmére égett, rágyújtott egy másikra. A várakozás mellé tette így mindig. Segített előrelökni az időt.

Tudta pedig, hogy felesleges. Csak saját magát kínozza vele. Megnyitotta a böngészőt, felcsapta a blogját. Rendezetlenül és vadul kezdett írni. A végeredmény eléggé értelmetlen lett. A cenzúra a fejében folyamatosan dolgozott, ködösítette a felismerhető részleteket, a legjobb ballada is megirigyelhetne volna, olyan homályos volt a végeredmény. Azért mentette, nemérdekes. Most is megnézték egypáran az oldalt. Kilépett belőle, rákattintott a jútyúbra, berakott egy kis zenét. A hegedű szívzaggató volt. Szerette ezt a számot, mindig ezt hallgatta, ha várakoznia kellett.

***

Ég a sokadik cigarettám.

Lehet, hogy még nem ébredtem fel. Pedig gyerekkoromban milyen könnyen kipattantam az ágyból.

Anya persze mindenkit azzal kábított. Álomszuszek ez a gyerek. Hét ágyúval sem lehet kiverni az álmot a szeméből. Én tudom. Mindig elsőnek ébredtem. Pont ő volt az, aki utolsónak szédült elő a reggeli mellé.

Az évek során megfordult a helyzet. Belém költözött anya reggele. Vagy csak a mai reggel más, mint a többi. Ott van rajta az én saram. Vörösén nevet rám.

Dörzsölöm a nyakamat, de hiába, mert fáj. Zsebemben a kendő, amibe beleoldódott a szín, de nem merem elővenni. Félek, hogy nem tudnám elég szép szemekkel nézni. Nem tudom, zsidbad-e még bennem minden, vagy már kezdek megnyugodni. Bennem fészkel a karmazsin, meg a zöld foltjai.

Egyszerre azt szeretném, ha zöldes szemekkel nézhetném.

Három parton ragadt vízőr

Legendás a víz, s bár az arany- és ezüsthíd még mindig átéri, lakói csak szorítják kisebb és kisebb területre. Nyakékként öleli körbe a szemenként összeérő városlánc a vizet, a dísz pedig a „főváros” a Balaton dekoltázsában. Mégse díszíti őt senki, fénye egyre csorbul. A sajtos-tejfölös-fokhagymás lángos íze még a régi, a főtt kukoricát és fagylaltot is elmajszolja mellé a vendég, de a monszunesős hetei lemosták az örök pesszimista vendéglátók maradék mosolyát is, a szürkeharcsa-csordákat terelő halászok pedig rég átkeltek a hídon, s messzire menekültek a vízibicikli-kölcsönzők is a parttól. Mi maradt volna nekik?

Minden nyár csak rosszabb, mint az előző, és a sok vendéglős éppen csak nem hal éhen, de minden tavasszal lebontja a tél szürke ponyváját a partról, serceg az olaj, és híres palacsinták ugrándoznak a serpenyőn, tányérokon át a gyomrokba. Az időjárást illetően pozitív, a költségvetést nézve negatív kijelentések röpködnek a vendéglősök szájából, hiszen lesz itt még meleg, és a tévé sem mondott vihart, tavaly óta jól vagyunk, köszönjük, de azért csődbe megyünk idén is, ha nem bánja. A tó szintje kisebb, hamarosan partra veti az összes biciklit és vitorlavirágot, amiből még mindig száz meg száz nyílik a hullámozó zöld gyepszőnyegen.

Világ bajnok mégsem nő már közöttünk, ahogyan gyorsuló réti Csik sem születik már Keszthelyen. Nem is lenne hol, a bombázás a második nagy háborúból bennragadt a városban. Az Amazon színeit Csokonai látta utoljára szépnek. Festetics kocsisa a poros, füstös dugóban szentséggel dudáló autók között. Bertha Bulcsú vissza-visszatekint az ezüsthídon, s látja Gyenes szőlőit és partjait, de sehol sem találja szeme a fákat, a házakat óvón takaró lombokat. A Hullám ablakai vakon és feketén tátongnak a fogyó víztükör felé. Nincs, ami őrizze a Balatont.

...

Hacsak nem a parton ragadt három vízibicikli. Az egyikén még csúszda is van, mégis üres mind. Mellettük egy garda vergődik. Hírmondója egy régi, nagy víznek, amit mi meg sem tudtunk volna inni, olyan sós volt. Hírmondója lesz egy másiknak.